

Sygn. akt VIII C 1019/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Anna Bielecka-Gąszcz

Protokolant: st. sekr. sąd. Anna Zuchora

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2017 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) Szpitala (...) w Ł.

przeciwko S. K.

o zapłatę 721,07 zł

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 1019/17

UZASADNIENIE

W dniu 10 marca 2017 roku powód (...) (...) Szpital (...) w Ł., reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, wytoczył przeciwko pozwanej S. K. powództwo o zasądzenie kwoty 721,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 marca 2017 roku do dnia zapłaty, oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód podniósł, że pozwana była zobowiązana do zapłaty na podstawie umowy i nie uiściła należności wynikających z obowiązku umownego w wysokości 721,07 zł pomimo wezwania do zapłaty. **(pozew k. 3-6)**

W dniu 3 kwietnia 2017 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał przeciwko pozwanej nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym (VIII Nc 1804/17), który pozwana zaskarżyła sprzeciwem w całości, wnosząc o oddalenie powództwa w całości.

W treści sprzeciwu pozwana podniosła, że nie zawierała nigdy z powodem umowy na wykonywanie usług. Prosiła jedynie o przygotowanie umowy i przedstawienie jej warunków, do czego nie doszło. Wyjaśniła, że jednorazowo skorzystała z usług sterylizacji opłaconej przed jej wykonaniem i na tym współpraca z powodem dobiegła końca. Podkreśliła, że faktury zostały wystawione bezpodstawnie, a do pozwu załączona została „jakaś” umowa, której pozwana wcześniej nie widziała i jak widać nie podpisywała. **(nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 42, sprzeciw od nakazu zapłaty k. 48-52)**

W odpowiedzi na sprzeciw powód podtrzymał powództwo w całości. Wskazał, że twierdzenia pozwanej pozostają w sprzeczności z dokumentem z dnia 3 grudnia 2012 roku, w którym pozwana wniosła o zawarcie na czas nieokreślony umowy stanowiącej podstawę żądania, a następnie strony przystąpiły, co jest bezsporne, do jej realizacji. **(odpowiedź na sprzeciw k. 57)**

W toku dalszego postępowania w sprawie stanowiska procesowe stron nie uległy zmianie. **(protokół rozprawy k. 63-65, zapis przebiegu rozprawy na płycie CD k. 66)**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana S. K. prowadziła (...). **(okoliczność bezsporna)**.

W dniu 3 grudnia 2014 roku oddała narzędzia kosmetyczne do sterylizacji w Szpitalu przy ul. (...), za co od razu zapłaciła i otrzymała potwierdzenie, że sterylizowała narzędzia.

Pozwana była zainteresowana zawarciem umowy na mycie, pakowanie i sterylizację narzędzi kosmetycznych, stąd tego samego dnia zwróciła się do pracownika Szpitala o przygotowanie takiej umowy, gdzie byłyby wskazane jej warunki. Nie wskazywała przy tym na ile pakietów narzędzi chce zawrzeć umowę. Podpisała formularz przedstawiony jej przez pracownika Szpitala, który poinformował ją, że trzeba ten formularz wypełnić i podpisać, żeby Szpital mógł przygotować warunki umowy, żeby było wiadomo „na co i na jaki okres umowę przygotować”. Pozwana nie wiedziała do kiedy ta umowa miałaby zostać zawarta, więc na formularzu zaznaczyła, że na czas nieokreślony.

Po kilku dniach pozwana zadzwoniła do Szpitala i powiedziała, żeby nie przygotowywali jej już tej umowy, bo ma parę sztuk narzędzi do sterylizacji i musiałaby jeździć z nimi do Szpitala, co jej się nie opłaca. Znajoma poradziła jej zakup płynu dezynfekującego.

Nigdy później pozwana nie była już w Szpitalu celem sterylizacji narzędzi i nie korzystała z usług powoda. **(dowód: zeznania pozwanej k. 63-65, zapis przebiegu rozprawy 00:05:11 – 00:18:14, kserokopia pisma k. 15)**

W dniu 3 grudnia 2014 roku powód przygotował projekt umowy pomiędzy nim a pozwaną, obejmującej zlecenie mycia, pakowania i sterylizacji pakietów narzędzi kosmetycznych (do 5 sztuk narzędzi w pakiecie), według potrzeb zleceniodawcy, za miesięcznym wynagrodzeniem 40,50 zł plus VAT z tytułu mycia, pakowania i sterylizacji do 9 pakietów narzędzi miesięcznie. Umowa miała obowiązywać od dnia 3 grudnia 2014 roku na czas nieokreślony i przewidywała możliwość jej rozwiązania za 14-dniowym okresem wypowiedzenia. Dla zmiany lub uzupełnienia umowy zastrzeżono formę pisemną pod rygorem nieważności. Umowa ta nie została podpisana przez pozwaną. **(kserokopia umowy k. 8-8v, okoliczności bezsporne)**

Za okres od grudnia 2014 roku do grudnia 2015 roku powód co miesiąc wystawiał na rzecz pozwanej faktury za mycie, pakowanie i sterylizację narzędzi, żadna z tych faktur nie została zaakceptowana przez pozwaną. **(kserokopie faktur k. 17-29)**

Pomimo wezwań do zapłaty z dnia 15 kwietnia 2016 roku, 28 lipca 2016 roku i 30 września 2016 roku do dnia wyrokowania pozwana nie zapłaciła powodowi kwoty dochodzonej pozwem. **(kserokopia wezwań do zapłaty k. 9-14, okoliczności bezsporne)**

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił częściowo jako bezsporny oraz na podstawie dowodów z dokumentów, znajdujących się w aktach sprawy, które nie były kwestionowane przez strony. Podstawę ustaleń faktycznych stanowił ponadto dowód z przesłuchania pozwanej.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie jest zasadne i jako nieudowodnione nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód twierdził, że jego roszczenie znajduje swoje źródło w umowie, a pozwana nie uiściła należności wynikających z obowiązku umownego w wysokości 721,07 zł. Należy przy tym zaznaczyć, że pozwana zaprzeczyła zawarciu umowy z powodem i przyznała, że zwracała się do powoda jedynie o przygotowanie umowy i przedstawienie jej warunków, do czego nie doszło. Wyjaśniła, że jednorazowo skorzystała z usług sterylizacji opłaconej przed jej wykonaniem i na tym współpraca z powodem dobiegła końca. Pozwana kwestionowała także wystawienie na jej rzecz faktur, podnosząc,

że są one bezpodstawne, a do pozwu załączona została „jakaś” umowa, której pozwana wcześniej nie widziała i nie podpisywała, przy czym umowa ta faktycznie nie została opatrzona podpisem pozwanej.

Zgodnie z treścią przepisu art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie to powód winien udowodnić, że pozwana powinna zapłacić mu należność w wysokości 721,07 zł z odsetkami wskazanymi w pozwie. Stosownie bowiem do treści art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód.

Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w pełni podziela zaś stanowisko Sądu Najwyższego, wyrażone w wyroku z dnia 17 grudnia 1996 roku (I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76), że rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności jeżeli strona jest reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.).

Powód winien zatem udowodnić, kiedy i na jakich dokładnie warunkach zawarł z pozwaną umowę, aby można było ustalić (i aby Sąd mógł zweryfikować) czy zaszły okoliczności faktyczne skutkujące ustaleniem, że pozwana nie wywiązała się z tej umowy. Powód powinien udowodnić jakie dokładnie były warunki umowy zawartej z pozwaną, w jakim terminie pozwana winna dokonywać zapłaty i kiedy stały się wymagalne poszczególne kwoty z tego tytułu. Skoro dokument złożony do akt sprawy na kartach 8-8v nie został opatrzony podpisem pozwanej, powód winien wykazać, że pozwana wyraziła zgodę na zawarcie umowy o takiej treści, jak przedstawiona w projekcie umowy, czego powód nie uczynił i w tej sytuacji dokument ten może zostać jedynie potraktowany jako projekt umowy sporządzony przez zleceniobiorcę. Nie dowodzi on tego, że pozwana wyraziła zgodę na zawarcie umowy o takiej treści, zwłaszcza, że pozwana temu zaprzeczała. Sam zaś wniosek o zawarcie umowy k. 15 nie wskazuje dokładnie jej warunków, w tym ilości narzędzi do sterylizacji, a przede wszystkim wynagrodzenia za mycie, pakowanie i sterylizację narzędzi kosmetycznych, zatem nie stanowi dowodu na zawarcie umowy, gdyż nie precyzuje wszystkich istotnych warunków umowy. Trudno też byłoby zakładać, że Szpitalowi miałyby się należeć jakieś zwyczajowe czy ryczałtowe wynagrodzenie za powyższe, skoro w piśmie k. 15 nie wskazano nawet na ile pakietów narzędzi umowa miałaby zostać zawarta, zatem nie sprecyzowano dokładnie przedmiotu umowy, poprzez podanie ilości (co nawet przy umowie polegającej na pozostawianiu w gotowości do wykonywania mycia, pakowania i sterylizacji narzędzi kosmetycznych musiałoby zostać w jakiś sposób określone).

Zasadności roszczenia powoda nie dowodzą również złożone przez powoda faktury. W przeciwnym razie powód mógłby wystawiać faktury VAT na dowolne kwoty i w oparciu o nie dochodzić zapłaty w drodze powództwa cywilnego. Podobnie, w przypadku zaistnienia omyłki pisarskiej w treści faktury, powód mógłby skutecznie dochodzić zapłaty omyłkowo wpisanej kwoty. Tak jednak nie jest, albowiem faktura VAT, tak jak każdy dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że określona osoba złożyła oświadczenie zawarte w tym dokumencie. Dlatego też fakturę VAT, o ile nie została podpisana przez dłużnika, należy uznawać za dokument obejmujący wyłącznie oświadczenie wierzyciela. Tego rodzaju jednostronne oświadczenie nie jest wystarczającym środkiem pozwalającym na udowodnienie dochodzonego pozvem roszczenia, w sytuacji gdy strona pozwana zakwestionowała jego wysokość. Nie sposób, w świetle przepisu art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne. Wyłącznie na podstawie faktury VAT nie sposób ustalić, że strony łączyła umowa określonej treści, jak i tego, czy i w jakim zakresie umowa ta została zrealizowana (por. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 7 listopada 2007 roku, II CNP 129/07).

Zasadności żądania pozwu nie dowodzą również wystawione przez powoda wezwania do zapłaty, które to dokumenty same w sobie oczywiście nie mogą stanowić i nie stanowią dowodu na istnienie zobowiązania pozwanej. Są to również

jedynie dokumenty prywatne, których formalna moc dowodowa, jak stanowi przepis art. 245 k.p.c., ogranicza się do domniemania, że powód złożył oświadczenia nimi objęte. Tylko w takim zakresie dokumenty te nie budzą wątpliwości Sądu. Natomiast materialna moc dowodowa omawianych wezwań bez poparcia ich odpowiednimi dokumentami źródłowymi, jest nikła.

Z powyższych względów, powództwo w przedmiotowej sprawie musiało podlegać oddaleniu w całości, jako nieudowodnione.